



ת"ד 3660/06/18 - מדינת ישראל נגד נפתלי נפתלייב

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה
ת"ד 3660-06-18 מדינת ישראל נ' נפתלייב
לפני כבוד השופט אלכס אחטר
המאשימה
מדינת ישראל
נגד
נפתלי נפתלייב
הנאשם
ע"י בא כוחה מתמחה מר רמי משה
נפתלי נפתלייב
ע"י בא כוחו עו"ד אלדד סולומון

גזר דין

מבוא:

עסקינן בתאונת דרכים אשר ארעה בתאריך 02.01.18 סמוך לשעה 18:30, וכעולה מעובדות כתב האישום, בהן הודה והורשע הנאשם, נהג הנאשם ברכב פרטי מסוג מזדה 70-931-63 (להלן: "הרכב") באזור התעשייה קיסריה, ברחוב חלמיש, מדרום לצפון והתקרב למעגל התנועה עם רחוב עם תרשים או בסמוך לכך.

ברחוב חלמיש ביציאה ממעגל התנועה בכיוון נסיעת הנאשם מסומן מעבר חצייה להולכי רגל.

אותה עת, משמאל לימין ביחס לכיוון נסיעת הנאשם, חצה במעבר החצייה, הולך רגל, א"מ.

במועד ובמעמד האמור לעיל נהג הנאשם ברכב בקלות ראש, בכך שלא נתן תשומת לב מספקת לדרך, לא נתן זכות קדימה להולך הרגל במעבר החצייה ולא אפשר לו להשלים את החצייה בבטחה, עלה עם רכבו על מעבר החצייה ופגע בהולך הרגל.

כתוצאה מהתאונה נחבל הולך הרגל חבלות של ממש ונגרמו לו שבר בקצה של עצם האף, שבר בכתף, שבר בלסת ושבר ברגל שמאל והוא אושפז למשך 9 ימים.

העבירות בהן הורשע הנאשם הן: **נהיגה בקלות ראש** - עבירה לפי סעיפים 62(2) + 38(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א - 1961 (סמל סעיף 2029), **התנהגות הגורמת נזק** - עבירה על תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961 וסעיף 38(3) לפקודת התעבורה (סמל סעיף 9923) **אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים מעבר חצייה בבטחה** - עבירה לפי תקנה 67א לתקנות התעבורה (סמל סעיף 5428).

בדיון אשר התקיים לפני, ביום 24.11.19, הודה הנאשם במיוחס לו והורשע ולבקשת בא כוחו, נדחה מועד הטיעונים לעונש לשם הידברות עם המאשימה. בדיון מיום 19.02.20 ביקש ב"כ הנאשם להפנות את הנאשם לשירות המבחן לקבלת תסקיר בעניינו וזאת לאור מצבו הרפואי הקשה של הנאשם ושל בנו, ב"כ המאשימה לא התנגדה ובית המשפט



נעתר לבקשה.

תסקיר שירות המבחן

ביום 12.11.20 הוגש תסקיר מטעם שירות המבחן. מהתסקיר עולה כי הנאשם, בן 75, אלמן מזה 28 שנה ואב לשבעה ילדים. אחת מבנותיו נפטרה לפני כשנתיים ממחלת ניוון שרירים וחמישה מילדיו סובלים מאותה מחלה ומטופלים במקומות שונים מלבד בנו הצעיר המתגורר עימו בדירת דיור ציבורי. הנאשם בעל השכלה של 6 ש"ל ועבד משך 20 שנה כאזרח עובד צה"ל בתפקיד איש אחזקה עד ליציאתו לפנסיה לפני כ-16 שנה. בחודש אוגוסט 2019 אובחן כחולה בסרטן ריאות מפושט ומאז מטופל במכון האונקולוגי בבית החולים מאיר.

מאז פטירת אשתו, הנאשם מטפל לבדו בילדיו החולים ועושה מאמצים לסייע להם ולבקרם במוסדות השונים בעת אשפוזם. אשר לבנו הצעיר, בשל מחלתו המתקדמת, הוא מתקשה בניידות והנאשם מלווה אותו לטיפוליו. מחלתו של הנאשם עצמו גרמה לערעור האיזון המשפחתי מאחר והנאשם היווה העוגן של המשפחה.

גיליונו התעבורתי של הנאשם כולל 36 הרשעות קודמות שעניינן עבירות בטיחות ואי ציות לתמרורים כאשר הנאשם הסביר זאת בהיותו טרוד בבעיותיו ולא מרוכז בנהיגה אך ציין שכיום מבין את חומרתן והסיכון הכרוך בהן.

הנאשם נטל אחריות על העבירות מושא כתב האישום, מסר כי הכביש היה רטוב והוא לא הבחין בהולך הרגל. הנאשם הביע צער רב על התאונה ועל הנזק שגרם, גילה אמפתיה להולך הרגל וחש אשמה על הפגיעה בו והביע רצון לבקש סליחה מהנפגע.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם מוצף רגשית מהתאונה ונזקק לטיפול בשירות המבחן לשם עיבוד האירוע, עיבוד האשמה וכן התמודדות עם נסיבות חייו המורכבות.

לאור האמור, שירות המבחן המליץ על הטלת צו של"צ תוך שבנה לנאשם תוכנית של"צ בעמותת "מאיר פנים" בהיקף של 180 שעות ופיצוי, שיהיה בהם כדי להקטין את הסיכון להישנות העבירות, לצד צו מבחן למשך שנה. עוד המליץ שירות המבחן להתחשב במצבם של הנאשם ושל בנו בעת הטלת פסילה בפועל.

טיעונים וראיות הצדדים לעונש:

לדיון מיום 08.03.21 לא התייצב הנפגע אך ב"כ המאשימה הגישה מכתב שכתב, מסמכים רפואיים ותמונה מתקופת אשפוזו (ת/1). במכתבו תיאר הנפגע את הנזקים מהם סבל ועודנו סובל עד היום, את השלכות הפגיעה על חיי משפחתו ואת פגיעתו מהתנהלות הנאשם מיד לאחר התאונה ולמעשה עד היום. בסופו של המכתב הביע הנפגע את רצונו שהנאשם יישא בעונש על מעשיו.

בטיעוניה לעונש, ב"כ המאשימה הפנתה לעבירות בהן הורשע הנאשם, ולחבלות ברף הבינוני שנגרמו לנפגע אשר חצה את הכביש במעבר חצייה. עוד הפנתה להשלכות הפגיעה על חייו ועל חיי משפחתו של הנפגע כפי שתיאר אותן הנפגע במכתבו וציינה כי נקבעו לנפגע 24% נכות צמיתה. לדבריו, הנאשם מעולם לא שאל לשלומם, לא התעניין במצבו ולא ביקש ממנו סליחה.



באשר לעברו של הנאשם, ב"כ המאשימה ציינה כי הוא נוהג משנת 1979 ולחובתו 33 הרשעות קודמות ללא עבירות דומות (ת/2).

ב"כ המאשימה עתרה למתחם ענישה הנע בין מאסר מותנה לבין 12 חודשי מאסר בפועל ובין פסילה בפועל שבין 6 חודשים לבין 24 חודשים פסילה בפועל, מאסר על תנאי, פסילה על תנאי, קנס ופיצויים.

לאור גילו של הנאשם ונסיבותיו האישיות ביקשה ב"כ המאשימה להטיל על הנאשם מאסר בפועל לתקופה קצרה שיבוצע בעבודות שירות, פסילה בפועל שלא תפחת מ-9 חודשים, מאסר על תנאי, פסילה על תנאי, וקנס או פיצוי לנפגע.

בטיעוניו, ב"כ הנאשם הפנה לחלוף הזמן מעת התאונה, ללקיחת האחריות של הנאשם והודאתו בהזדמנות הראשונה וכן לנתוניו האישיים של הנאשם, שכאמור מטפל לבד בילדיו הסובלים ממחלה קשה ממנה נפטרה אשתו לפני שנים רבות (נ/1). כמו כן, נטען כי הנאשם עצמו סובל ממחלה קשה, ללא כל תמיכה משפחתית מסביב ולכן מגיע לבדו לטיפולים פעמיים שלוש בשבוע.

ב"כ הנאשם טען כי הנאשם לא מקל ראש במצבו של הנפגע וביקש לקבל את המלצת שירות המבחן כפי שבאה לידי ביטוי בתסקיר וכן להתחשב בו במשך תקופת הפסילה לאור הסיכון הנשקף לנאשם מהתניידות בתחבורה ציבורית וכן לאור העובדה שאין בעברו עבירות דומות. בהתייחס לבקשת ב"כ המאשימה להטיל עבודות שירות טען כי לא הייתה לכך כל דרישה עד מועד הדיון וכי הנאשם בגילו ובמצבו לא יוכל לעמוד בכך תוך שהפנה לפסיקה רלוונטית (נ/2). כמו כן ציין כי הנאשם כבר נפסל 60 יום פסילה מנהלית. סופו של דבר, ב"כ הנאשם ביקש לקבל את המלצות תסקיר שירות המבחן ולהטיל פסילה בפועל לתקופה קצרה ככל האפשר.

הנאשם בדבריו התנצל על מעשיו, סיפר על מצבם של ילדיו וביקש להתחשב בו במשך הפסילה על מנת שיוכל להסיע את בנו ולנסוע בעצמו לטיפולים.

דין והכרעה:

תיקון 113 לחוק העונשין, עיגן את הבניית שיקול הדעת השיפוטי והעניק מעמד בכורה לעיקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לתיקון לחוק, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירות שביצע הנאשם. לשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

לכשייקבע מתחם הענישה, יקבע בית המשפט את העונש המתאים, בתוך המתחם, אשר יוטל על הנאשם וזאת בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40א' לחוק.

בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי סעיפים 40ד' ו-40



ה' לחוק.

קביעת מתחם העונש ההולם:

בענייננו, הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות שאין להקל ראש בחומרתן ובנסיבות ביצוען עת נהג בקלות ראש, לא הבחין בהולך הרגל ולא אפשר לו לחצות בבטחה במעבר החצייה.

בעבירות תעבורה ככלל, ובעבירות של תאונה הגורמת חבלות בפרט, הערך המוגן הינו שמירה על שלמות הגוף, וכן מתן תחושת בטחון למשתמשי הדרך.

על חשיבותה של ענישה מרתיעה בתאונות דרכים, בהם נגרמות חבלות ופציעות חמורות עמד בית המשפט ברע"פ 2564/12 **יחיאל קרני נ' מדינת ישראל:**

"תאונות דרכים גובות קורבנות בגוף ובנפש מדי יום, וחלקה של מערכת המשפט לא יפקד מן המערכה נגד תאונות הדרכים... לענישה הולמת תפקיד חשוב לא רק במקרים בהם גורמות תאונות הדרכים לקורבנות בנפש, אלא אף במקרים בהן נגרמות חבלות ופציעות ובפרט כאשר חבלות ופציעות אלו חמורות הן".

עוד בפסיקה התואמת לענייננו נקבע לא אחת, כי מרכיב חשוב ברמת הענישה בתיקי תאונות דרכים הינו תוצאות התאונה כמו גם חומרת העבירה, אולם יש לשקול גם רשלנות תורמת של הנפגע וכן נסיבות אישיות של הנאשם (ר' ת"ד(ת"א) 2659-04-14 **מ"י נ' רפאל ביטון** [ניתן ביום 22.1.15, פורסם בנבו] והפסיקה שהובאה שם).

באשר לחומרת העבירות, הנאשם נהג בקלות ראש, לא עצר להולך רגל במעבר חצייה ולא אפשר לו לסיים את החצייה בבטחה כפי שעולה מכתב האישום בו הודה. אף על פי כן, מעובדות כתב האישום עולה כי המדובר בחוסר תשומת לב וברשלנות רגעית שלרוע המזל גרמה לתאונה קשה, ללא שנלוו לכך עבירות נוספות דוגמת נהיגה בשכרות, נהיגה ללא רישיון או בפסילה או הפקרה לאחר הפגיעה ולכן אני קובע שרמת רשלנותו של הנאשם בינונית.

הענישה הקבועה בסעיף 38(3) לפקודת התעבורה קובעת סנקציה של פסילת מינימום של 3 חודשים למי שגרם בנהיגתו חבלה של ממש לאחר ולכן יש לקבוע את הרף התחתון של המתחם מנתון זה (עפ"ת (חי') 4955-04-20 **קולר נ' מדינת ישראל**, [ניתן ביום 08.06.20, פורסם בנבו] הדומה בנסיבותיו לענייננו וכן לאסמכתאות שהובאו שם). תקופת הפסילה הנאותה שתוטל וכן קביעת עונש בדמות מאסר או צו של"צ ייגזרו מרף הרשלנות, טיב החבלות וההשלכות על חיי הנפגע.

על כן ולאור כל האמור לעיל, בהתחשב בשיקולים האמורים ובנסיבות המקרה דנא, אני קובע כי מתחם העונש ההולם ביחס לעבירות בהן הורשע הנאשם, הינו ממאסר הצופה פני עתיד או צו של"צ ועד מספר חודשי מאסר בפועל בודדים, לביצוע בעבודות שירות, ותקופת פסילה בין 3 חודשים ל- 30 חודשים (עניין ביטון וכן רע"פ 3972/19 **קנטור גוז נ' מדינת ישראל** ורע"פ 3065/19 **אהרון אסלן נ' מדינת ישראל** [ניתנו ביום 17.06.19, פורסמו בנבו]) לצד ענישה נלווית.



גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם:

על שיקולי ענישה, עמד בהרחבה כב' בית המשפט העליון בע"פ 11699/05 סרפו נ' מ"י (23/6/08):

"מלאכת גזירת הדין קשה ומורכבת היא. היא מצריכה עריכת איזון עדין ורגיש בין שיקולי הענישה השונים, ובין נתוניו של הנאשם הקונקרטי והנסיבות שבהן נעברה העבירה, לבין שיקולי מדיניות מגוונים והצורך בהתוויית מדיניות עונשית ברורה שיש בה כדי לקדם ערכים חברתיים. מטבע הדברים, זהו אינו מדע מדויק, שהרי אין מקרה אחד זהה למשנהו, אין נאשם דומה לחברו וגם אם ניתן לעיתים להצביע על דמיון או קרבת-מה בין נסיבותיו של מקרה פלוני למקרה אלמוני, הרי שתמיד ימצא ייחוד ושוני בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה ובאופן שבו ראוי ליישם את השיקולים השונים על עניינו של אותו נאשם העומד בפני בית המשפט. בסופו של יום, וזאת אין לשכוח, גזירת העונש נעשית למידותיו של הנאשם הספציפי. עמד על הדברים בבהירות רבה, כדרכו, השופט (כתוארו אז) א' ברק בפרשה קודמת:

"ביסוד הענישה אינו עומד שיקול אחד ויחיד, אלא מכלול של שיקולים. במלאכת הענישה בכל מקרה ומקרה חייב השופט למצוא את המשקל הראוי שיש להעניק לכל אחד מהשיקולים הנזכרים, תוך שהוא מודע לכך כי לעיתים קרובות שיקול אחד בא על חשבון שיקול אחר. מכאן, שהעונש אשר מוטל בסופו של דבר על הנאשם, אינו אלא תוצאה "משוקללת" - אם תרצה פשרה - של השיקולים השונים שיש להביאם בחשבון. מלאכת "שקלול" זו אינה מלאכה מדעית, אך היא אף אינה מלאכה שרירותית. היא ענין שבשיקול דעת, הנעשה על הרקע הכללי והאינדיבידואלי, במסגרת המדיניות העונשית הכללית כפי שהיא מתבצעת על-ידי בתי-המשפט" (ע"פ 212/79 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(2) 421, 434 (1979)....".

בענייננו, הנאשם בן 75, אלמן ואבא ל-7 ילדים, ארבעה מהם סובלים ממחלת ניוון שרירים ומאושפזים במקומות שונים, אחד סובל ממחלת ניוון השרירים, מתגורר עם הנאשם ומסתייע בו לשם נייודות וטיפוליו ואחת שנפטרה מהמחלה לפני כשנתיים. הנאשם עצמו אובחן כחולה בסרטן ראות ומקבל טיפולים מספר פעמים בשבוע. נסיבות מיוחדות וחריגות אלו יש בהם כדי להפחית מתקופת הפסילה בפועל שתוטל וזאת כאמור מנסיבות הומניטריות.

הנאשם חסך מזמנם של בית המשפט והעדים, חסך מהנפגע להעיד בבית המשפט על הטראומה שעבר, לקח אחריות על מעשיו והודה בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום בהזדמנות הראשונה. הנאשם הביע חרטה על קורות התאונה, הביע אמפטיה לנזק שנגרם לנפגע ושירות המבחן התרשם כי הנאשם מוצף מהתאונה ונזקק לטיפול בעיבוד האירוע.

הנאשם מחזיק ברישיון נהיגה מזה 42 שנים ולחובתו 35 הרשעות קודמות רובן ככולן מסוג ברירת משפט כאשר הנאשם לא עבר עבירה דומה לעבירות בהן הורשע בתיק זה.

מאז התאונה חלפו כמעט שלוש שנים כאשר פרק הזמן הרב שחלף לא נגרם באשמת הנאשם וגם נתון זה יש לקחת בחשבון.



כאמור, הנאשם אדם נורמטיבי, בא בימים, שמצבו הבריאותי שלו ושל ילדיו קשה, נעדר עבר פלילי אשר הטלת מאסר עליו, אפילו מאסר בעבודות שירות, יפגעו בו ובבני משפחתו הנתמכים בסיועו.

כפי שצוין הפגיעות אשר נגרמו לנפגע, פגיעות קשות הן ורק בנס, לא גבתה התאונה ח"י אדם.

הנפגע עצמו לא העיד בפני בית המשפט אך המאשימה הגישה את מכתבו בו תיאר את הסבל שנגרם לו והנזק ממנו הוא ומשפחתו סובלים עד היום לרבות תעודה על נכות צמיתה בשיעור 24%. מהמסמכים הרפואיים שצורפו עולה כי עד היום סובל הנפגע מכאבי ראש והוא מטופל נפשית לאחר שאובחן כסובל מפוסט טראומה בעקבות התאונה. עם זאת בנסיבות התאונה, אינני סבור שיש מקום להטיל על הנאשם מאסר בפועל, אפילו לא לביצוע בעבודות שירות, נוסף על כך שהאינטרס הציבורי ייתרם יותר מצו של"צ שיוטל על הנאשם (ר' עפ"ת (ב"ש) 29414-12-18 **דניאל מאיר ארז** [ניתן ביום 17.02.19, פורסם בנבו] וכן עפ"ת (חי') 24314-01-15 **מדינת ישראל נ' גיא זגדון** [ניתן ביום 19.02.15, פורסם בנבו] והאסמכתאות שהובאו שם).

לאחר שנתתי את דעתי לנסיבות התאונה, שכאמור לא בוצעה בליווי עבירות חמורות נוספות בהן למרבה הצער בית המשפט נתקל חדשות לבקרים, רמת הרשלנות, עמדת שירות המבחן, קבלת האחריות בהזדמנות הראשונה, החרטה אותה הפגין הנאשם וכן מצבו הרפואי של הנאשם ושל בנו, באתי לכלל מסקנה כי יש לגזור את עונשו של הנאשם ברף התחתון של מתחם העונש ההולם.

משנאמר כל זאת, ולאחר שנשקלו כל השיקולים הרלוונטיים אשר צוינו לעיל, תוך עריכת איזון בין רכיבי הענישה השונים, ולאור הנסיבות החריגות של הנאשם וילדיו, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים והתנאי הוא שלא יעבור תוך 3 שנים מהיום על עבירות של נהיגה בזמן פסילה ו/או נהיגה הגורמת תאונת דרכים שבצידה חבלות של ממש עבירות לפי סעיפים 67 ו/או 38(3) לפקודת התעבורה.
2. אני פוסל את הנאשם מלנהוג ו/או מלקבל ו/או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 8 חודשים בניכוי 60 ימי פסילה מנהלית שכבר רוצו. הנאשם יפקיד את רישיון הנהיגה עד ולא יאוחר מיום 30/5/21 שעה 11:00 ויקבל כנגד ההפקדה אישור מתאים מהמזכירות.
3. אני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור אותן עבירות שעליהן הורשע או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 ויורשע בגינה.
4. מוטל בזאת צו של"צ בהיקף 180 שעות שיבוצעו בהתאם לתוכנית של"צ אשר נבנתה זה מכבר.



ע"י שירות המבחן אשר יפקח על הצו. הוסבר לנאשם כי במידה ולא יקיים את תנאי הצו יכול ותוגש בקשה לביטול ובמקרה שכזה עניינו יוחזר לבית המשפט לצורך מתן גזר דין חדש.

5. מוטל בזאת צו מבחן למשך שנה אשר יבוצע ויפוקח ע"י שירות המבחן.

6. פיצוי לנפגע בסך 3,000 ₪ סכום הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט עד ולא יאוחר מיום 20/7/21 ויועבר לרשות נפגע העבירה ע"י המזכירות בהתאם לפרטים שימסרו ע"י המאשימה.

בנסיבות העניין איני מוצא לנכון להטיל על הנאשם קנס כספי כלשהו.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין אל שירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ה ניסן תשפ"א, 07 אפריל 2021, במעמד הנוכחים.